

Եղիշե Չարենց

Աղմկում է իմ սրտում...

Աղմկում է իմ սրտում ամեն գիշեր մի կարոտ,
Աղմկում է որպես խուլ ու հեռավոր մի քամի,
Աղմկում է մինչև լույս, գանգատվում է վարանոտ
Ու ժամերն է հաշվում իմ, վայրկյանները մի առ մի:

Գիշերի մեջ լռանիստ աղմկում է անորոշ,
Խո՛ւլ ծփում է իմ սրտում, և ուղեղում, և հոգում.
Ու թվում է, թե նրա երգը ուրի՛շ, մի՛ ուրի՛շ
Աշխարհից է մոտենում հեռուներին իմ հոգու:

Ջարթնում է մեջս հանկարծ հագարամյա մի քառս,
Ծփում է հորդ, տարուբեր, օվկիանի պես վարար,
Ժամանակի պես անդեն, մշտահողով, մշտահոս,
Ջառանգանքի պես շփոթ, ու անհաստատ, ու խավար:

Հնչում է մերթ, որպես երգ անծայրաձիբ մշուշում,
Հիվանդ մանկան պես անօգ՝ մերթ գանգատվում է կամաց,
Ու ոռնում է մերթ տխուր, հուսակտուր, որպես շուն՝
Լուռ, լուսնկա ու անդորր գիշերի մեջ միգամած:

Եվ լսում է իմ հոգին երգը այդ մութ քառսի,
Շփոթ աղմուկը նրա, ոռնոցները կատաղի.
Եվ ես գիտեմ, որ այդպես պիտի իմ կյանքը հոսի

Մինչև սարի հավերժի օվկիանի մեջ աղի...